

skal erklære sig over Sigtelsen, og i det Helt gjøre sig bekendt med det, der foreligger imod ham. En saadan Proces, der hører halvt til det ene System, halvt til det andet, kan nu maastee til Nød gaae an ved Politiforfeelser, men den kan vistnok slet ikke gaae an ved Suitsforbrydelser af den her omhandlede Natur; man vil derved opgive den Styrke, som ligger i den inkvisitoriske Proces, uden at opnaae noget andet tilsvarende Betryggelsesmiddel, uden at opnaae den Garanti, der ligger i den organiserede Anklagemagt og uden at have det Tilsvarende, at Dommen maa kunne affiges efter et frit Skjøn, efter samtlige Omstændigheder uden at være bunden til bestemte Bevilsregler. Noget Saadant kan ikke Andet end vække Betænkelighed. Hertil kommer, at naar det under Undersøgelsens Gang findes, at Straffen maa stige over Bånd og Brød, skal Sagen overgaae til egentlig kriminel Behandling, hvilket, da disse to Behandlinger synes uforenelige, bliver næsten en Annulation af den tidligere Behandling. Men i Særbeleshed maa der opstaae Betænkelighed, naar man seer hen til den Konsekvents, som Lovudkastet, saaledes som det er affattet, vil føre med sig. Jeg sigter herved til Bestemmelsen i Lovudkastets § 17, hvorefter jo Dommeren, naar han finder, at der er tilstrækkelig Grund dertil, kan lade det blive ved en Advarsel, og dermed lade Sagen falde. Det er jo uenssynligt, at en saadan Bestemmelse — som mærkeligt nok iøvrigt har været den, der især har bragt Landsthinget til at lade disse Sager om Tyveri, Bedrageri og Hæleri gaae ind under Reglerne for offentlige Politisagers Behandling — ikke passer paa Sager af den Bestaaffenhed; det bliver jo saa en ligefrem Venaadningsret, Dommeren kommer til at udøve. Ogsaa i den Henseende kan jeg ganske henholde mig til den ærede foregaaende Taler. — Ligesom jeg derfor vilde ansee det for afgjort rigtigt, at denne Bestemmelse blev stemt ud af Lovforslaget, saaledes kan jeg heller ikke tiltræde den Forandring, der er foregaaet i Landsthinget, hvorefter man har opgivet at lade Sager af større Betydning paadømme af flere Medlemmer af Kriminal- og Politiretten, og derimod har foretrukket at aabne en større Afgang til Appel. Jeg er fuldkommen enig i,

at det egentlig er noget Inkorrekt og Principstridigt — om det end, som den ærede foregaaende Taler bemærkede, mere er af theoretisk end af praktisk Betydning — (mere theoretisk end praktisk forkeert) at lade det saaledes være afhængigt af den Paagjældendes eget Valg, om en vis Domstol skulde betragtes som fyldestgjørende eller ikke, at det skulde beroe paa ham, om han vilde dømmes af een Dommer eller fordrø en Domstol organiseret paa en anden Maade. Det maa jeg ganske vist erkjende, og jeg kunde derfor have fundet det rimeligt, om man havde foretaget en Forandring i dette Punkt, som forøvrigt skriver sig fra Folkethingets Behandling ifjor, men det forekommer mig ikke, at der var Anledning til at lade Forandringen gaae videre, end til at man lod det bortfalde, at det skulde være afhængigt af den Paagjældendes eget Valg, om han vil dømmes af en eller flere Dommere. Jeg indseer ikke, at der kunde være det Mindste til Hinder for, at Ordningen var saaledes, at Sagen blev paadømt af een Dommer i de Tilfælde, at den ikke fandtes at kunne falde ud over en vis Straf, men at den i modsat Fald, uafhængig af den Paagjældendes Dnske om at blive dømt af een eller flere Dommere, gik til flere Medlemmer af Kriminal- og Politiretten. En saadan Forandring vilde jeg have fundet meget rimelig, ialtfald fuldkommen principmæssig. I Stedet derfor har man valgt en anden Vej, nemlig den, at lade Eneommerens Myndighed blive udvidet og aabne en større Afgang til Appel. Det er vistnok uensynligt; hvis der er nogen Mening i det, at Proceduren er mundtlig, er det aabenbart, som den ærede foregaaende Taler paaviste, at det væsentlige Grundlag for Appellen tabes; Alt, hvad Sagen vinder i Mundtlighed, taber den i at frembyde et Grundlag for Appel. Jeg troer nu vel, som sagt, at den Mundtlighed, som vil komme til at finde Sted i disse Sager, ikke har noget Væsentligt paa sig, og denne Betragtning er derfor ikke for mig den afgjørende, men det synes mig klart, at det ikke er heldigt at lade en saadan Masse smaa Sager komme ind for Høiesteret, som det vilde blive Tilfældet, naar man forandrer Appellsommens Størrelse i saa overordentlig Grad. Det kan